

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto	K 10.—
pol leta	„ 5.—
četrt leta	„ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.

Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5, I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Uspeh splošne in enake volilne pravice po domnevi klerikalnih prvakarjev.

Sveti Frančišek s Kamna.

II.

Pri Frančišku se je zopet izkazalo, da pošlje Bog človeka, katerega ljubi, v penzijo. Ko ni več dobival tolažbe od sveta, je pričel naš svetnik iskati tolažbe sam v sebi. In tu je steknil zakladov, o katerih se mu prej še sanjalo ni! Tako je steknil v najzadnjem kotičku svoje duše majhno, čisto majhno zrnce katoliškega svojega prepričanja. Ko je Frančišek umrl, so spravili katoliško njegovo prepričanje v zlato kaseto, ki spada še danes med največje dragocenosti svetovno znane romarske cerkve na Kamnu. Ta kaseto je pravi čudež, pravi čudež svetega Frančiška s Kamna! Ako jo odpre navaden posveten človek, ne opazi v njej ničesar. Ko pa jo je odpiral sveti Janez iz Ovijačeve hiše, je vselej radostno vpil: „Do vrha je napoljena s čistim katoliškim prepričanjem, prav kakršno nosim jaz v svojih prsih!“ Frančišku, kakor Janezu je bila dodeljena posebna božja milost, da je njiju katoliško prepričanje mogel opaziti le, kdor je bil sam svetnik. Da je med Slovenci to prepričanje opazilo le neznatno številce oseb, tega torej nista zakrivila ne Frančišek, ne Janez, temu je kriva žalostna okolščina, da smo Slovenci v njuni dobi imeli premalo svetnikov!

Ne da se popisati izpodbudno življenje našega Frančiška! Sveta legenda nam pripoveduje, da je stalo blizu Kamna nekako kmetsko znamenje, pred njim pa je ležal širok, plošnat kamen. Na ta kamen je sedal Frančišek, kadar se je zamaknil v svetnike, ki jih je nespretna kmetska roka naslikala v znamenju. Prostor je bil toli pripravnejši, ker je tičalo znamenje na holmu, tako, da je zamaknjenega svetnika gledala — vsa okolica. Nekega dne pride neznan Francoz mimo znamenja. Frančišek je že tičal na kamnu, in zamaknil se je bil ravno v sveto Magdaleno, ki je bila tudi naslikana v znamenju. „Koliko imam še do Novega mesta?“ vpraša Francoz ponižno. Razjezil se je svetnik: „Kaj me motiš, kadar občujem s svetnico? Naj te bog kaznuje, da bi te neprenehoma preganjal duh svinjskih hlevov!“ V resnici je Bog udaril pregrešnega Francoza, in dokler je živel, ni mogel iz svojega nosa pregnati smradu svinjakov!

Pa še o drugem čudežu nam govori sveta legenda. Ko je Frančišek v vzpodbudo vse okolice hodil na kamen pred znameje — in sicer vselej v dvornosvetniški bleščeči opravi — je dopustil Bog, da so se prizadeti deli njegovega telesa globoko vtisnili v kamen. Kamen je še danes v ponos slovenskemu katoličanstvu, ter je širo širom po svetu znan kot „kamen svetih hlebcev“. Naravno je, da so se na tistem delu svetnikovega telesa

izrabile bele njegove dvornosvetniške hlače — in zopet imamo opraviti s čudežem! — kolikor so te hlače šivale in šivale pobožne ženice, zašiti se niso dale nič več! Zategadelj si je Frančišek s Kamna pridejal genljivo ime „bosoritnika“, kakor je to brati v pobožnem in sramežljivem „Slovincu“ z dne 6. decembra 1905.

O bosoritnik, prosi za nas!

Medvedov Francelj!

Več let sta skupaj kuhala, se nikdar ne prepirala; nezvesta vendar Jerica izbrala si je drugega!

Zdaj far noreti je začel, ker fant deklet mu je prevzel. Iz farovža jo zapodi, nič več o njej ni slišati.

Prepust se zdel je čudni svet gospodu farju brez deklet; učiteljico vzel mlado je brž pod svojo strehico . . .

Lepo se izprehajata . . . nedolžno radost vživata — na prižnici nam pa golči, da od deklet naj vsak beži:

„Dekle je zapeljiva stvar, ogibajte se je vsekdar! Kdor se ljubezni strastni vda, bo gorel kdaj na dnu pekla!“

Ah človek, strašno si zaspan! Kdaj ti zasije beli dan, da izprevidiš mi vendar, kako za nos te vleče far?!
Gorenjka.

Škofov čestilec.

Te dni sem obiskal svojega prijatelja v njegovem stanovanju, kjer sem opazil na steni na najvidnejšem mestu dve novi sliki pod steklom v lepih novih okvirih. Takoj sem spoznal, da ti sliki nista nič drugega kakor oni pošteni podobi našega premilega škofa Jegliča, ki ju je prinesla „Osa“ na prvih straneh prve in druge številke.

Začuden sem vprašal prijatelja, zakaj je dal ti podobi v okvir in obesil na steno. Mož mi je odgovoril:

„Moja žena je vedno regljala nad menoj s pritožbo, da nimam nobene svete in duhovske podobe v stanovanju. Da mi pa ne bo mogla odslej več očitati kaj takega, sem dal obesiti na stenah podobi škofa Jegliča, ki je vsled svoje izvanredne „katoliške“ gorečnosti gotovo vreden te časti ne le pri meni, temveč v vsaki slovenski hiši!“
J. Ključnač.

Enaki okus.

(Gospa, ki je zasačila svojega moža pri služkinji): „Rezika, kakšen okus imate vendar, da se daste poljubiti oženjenemu možu!“

Rezika: „Milostiva, prav takega kakor vi!“
M. T.

Po polovici.

Mali Ivan se je jokaj ponoči. Mlado mamo je že jezil vedni jok in jezno je dejala možu: „Vendar bi še ti malo zibal otroka, saj je pravtako tvoj, kakor moj!“

Mož se je obrnil in odgovoril: „Ej, svojo polovico le zibaj in tolaži, moja pa pusti, naj kriči!“
Mara.

Mornarska.

Francelj se vrne iz Pulja in pripoveduje, kaj je vse tam videl. V mornarski cerkvi je občudoval sila lepe rakve znamenitih pomorščakov. Zlasti ena teh rakev se mu je zdela vredna vse pozornosti; v njej počivata dva pomorska častnika, ki so ju v Afriki divjaki pohrustali do zadnjega kosčka.

Fr. P.

Adam ali Adami?

Anž.: Prosim g. župnik, ker ste se mnogo učili, povejte mi, koliko je bilo Adamov na svetu?

Župnik: Vidiš ga no! Ali ne veš, da je bil samo eden?

Anž.: Gosp. župnik, to ne more biti prav. Od belega človeka še ni bilo nikdar zamorca, zatorej so gotovo imeli svojega črnega Adama. Tudi v Ameriki, Avstraliji in po otokih so morali hiti razni Adami! Ali pa se je Adam morebiti z ladjami vozil v vse kraje in jih obljudil?

Fr. P.

„Osel“ in „Osa“.

Dovzetni klerikalci posnemajo vse naprave liberalcev, akotudi počasi, vendar gotovo.

„Katoliška tiskarna“ namerava ustanoviti satirično-političen list po zgledu „Ose“ in po imenu „Osel“.

Že iz tega se uvidi, da se bo „Osel“ precej razlikoval od „Ose“, vsaj toliko kakor „Čuk“ od „Sokola“.

Rigati začne klerikalni „Osel“ na pustni terek. Prinašal bo same stare svete podobice in objavljal dovtipe, ki so bili jako priljubljeni že v dobi Metuzalemovi.

Iz Bizavika.

Urša: Dober dan, Jera, danes se pa strašno mučiš!

Jera: Ti ne veš, koliko imam dela!

Urša: Kaj pa vendar?

Jera: Izprati moram dr. Krekove in dr. Šusteršičeve možgane in sicer že do prihodnjega katoliškega shoda!

Urša: Tu naj bi ti pomagal ves Bizavik, sama ne opraviš dela tako naglo!

A. J.

Misijonarska domišljija.

Dekla Maruša pripoveduje opoldan pri jedi, kako lepo in genljivo so pridigovali dopoldne misijonar. Hlapec, ki ga ni bilo pri propovedi, jo vpraša kaj je bilo tako imenitnega. In Maruša ponavlja kar le more natanko besede misijonarjeve tako-le: „Visoko na obmorskem pečevju, kamor ne bi mogel dospeti nihče, je imela ptica svoje mlade. Mladiči so bili gladni in starka jim je odletela iskat živeža. Zaradi ostrega mraza je bilo zmrznilo široko na okoli vse morje in ptica ni mogla dobiti niti najmanjše ribice in sploh nobenega živeža za svoje male. Drugi dan zleti stara zopet, pa tudi zdaj je bil njen trud zastonj; vrnila se je prazna. Ko so pa mladiči vsled

gladu in mraza čivkali le tako milo, je razparala starka sama sebi trebuh in s svojim mesom nasitila mlade!“

Hlapec segne Maruši v besedo in pravi: „Veš kaj — ta je pa bosa! Kdo je neki tako neumna in bi verjel, da ima ptica v najhujšem mrazu mlade! — In kje so dobili tistega, ki je splezal na prestrmo morskno pečevje in videl, kako si je parala stara ptica trebuh?“

Prepobožna Maruša je umolknila osramočena. Menda ji je bilo tudi žal, da je zaradi „genljive“ pridige pretočila toliko nepotrebnih solza, tembolj ker ji je bistroumni hlapec med njenim navdušenim pripovedovanjem pobral najboljše kose iz skledel!

P.

Ni treba!

Učitelj: „Otroci, kdo ve, kako je ime izumitelju smodnika?“

Francek vzdigne roko.

„No, Francek, povej!“

Francek: „Theodor Schwarz!“

Učitelj: „Bedak neumni! Berthold, pa ne Theodor! Tako visoka gospoda ne iznajde ničesar! Zato je treba velike nadarjenosti in bistroumnosti, katere pa gospoda čisto lahko pogreša in vendar živi prav dobro.“

L.

„Račka“.

Pesem š—skih fantov.

Mati „Račka“, mežnar'ca je jezična babnica opravljala nas več let: zdaj bo morala sedet'! Dolgo časa je regljala, liberalcem zabavljala.

„To peklenski so hudiči,“ vpila je, „in božji biči!“ Prišel je pa čas neroden in za jezik njen usoden; Ričet mora zdaj mašiti, tudi „lonec“ ven nositi. Le kaplančku je bo žal v „Domoljubu“ bo legal sam; zato pa prosimo, dajte k njej ga v luknjico!

Cimrov.

Poboljšek.

„Zakaj je otvoril c. kr. deželni šolski svet nadaljevalni tečaj za kranjske učitelje?“

„Namesto s kruhom nas hoče pitati z metodo. Bojim se, da nekateri naših tovarišev ne zblaznijo zgolj od nepopisnega veselja zbog tega nepričakovanega poboljška!“

R. T.

Sami ptiči!

V neki fari na Gorenjskem se menjajo farji takole: Škrjanc, Šinkovec, Čuk — sami ptiči — pa še kakšni.

I.

Povračilo.

Rovtar je na Veliko soboto prinesel v košarici svojo pogačo, kračo in pirhe k blagoslovu v našo župnijsko cerkev. Prišel je pa prepozno.

Naš gospod župnik so bili že prej podelili svoj blagoslov kar skupno vsem mnogoštevilnim pokritim jerbasm, razpostavljenim po cerkvi; jaz pa sem medtem za gospoda pobiral prostovoljne darove od vsakega jerbasa posebej.

Gospod župnik potem niso hoteli še enkrat blagoslovljati samo ene košarice zakasnelemu Rovtarju. Kar na kratko so ga odpravili:

„Očka, le kar lepo se obrnite nazaj proti domu pa si mislite, da so blagoslovljene tudi vaše reči! Bo vse ravnatao dobro.“

Kmet je odšel žalosten in jezen.

Približala se je jesen in treba je bilo iti pobirati župnikovo bero. Z berači in nosači so hodili povsod tudi gospod župnik, da so jim kmetje več dajali; oni so pa delili lepe blagoslovljene podobice. Z njimi sem hodil tudi jaz.

Pri vseh hišah, velikih in majhnih, zidanih in lesenih, so nam merili prav dobro. Ko pa smo prišli do Rovtarja, se je hudomušno namuznil in rekel gospodu župniku naravnost v obraz:

„Le mislite, si, da ste od mene tudi že dobili, pa bo ravnatao dobro!“

Cimbingelj, mežnar.

Celjsko Germanče.

Pri zadnjem shodu socialnih demokratov v Celju se je v imenu celjskega „nemštva“ tudi oglasil njegov preslavni zastopnik Ballogh. Svoj govor je pričel: Die heutige Versammlung, dessen Zweck . . .

Celjan.

Vroča želja.

(Reven poslušalec na galeriji deželne zbornice med dr. Šusteršičevim govorom): Ah! Kako dobro bi se mi godilo, ako bi imel vsaj toliko goldinarjev v žepu, kolikorokrat je ta že izustil besede „Gospoda moja“!

Blagoslov.

„Torej ne verjamete v moč blagoslova?“

„I kaj bi verjela! Moj rajnik mož je snedel pet blagoslovljenih krač, dvajset blagoslovljenih jajec, tri blagoslovljene potice — in ko mu je prihajalo slabo, sem ga še oškropila z blagoslovljeno vodo: pomagalo ni vse nič, ubožec je umrl!“

I.

Pri izpovedi.

Župnik: Tako, zaročeni ste, gospodična? Hm, hm. Ali vas večkrat poljubljuje ženin?

Gospodična (sramežljivo): O — vsak dan!

Župnik: Hm, hm. In objema vas tudi?

Gospodična: Tudi. Pravi, da mu to dobro de in da bolje vidi!

Župnik: Bežite, bežite, ne govorite tako naivno! Ako bi bilo to res, bi jaz že zdavnaj — videl skozi zid!

B. V.

Črni don Juan.

V majhni vasi blizu Ljubljane so oznanili gospod župnik izpraševanje za vse fante, kateri so letos zapeljali kako dekle. V nedeljo po nauku se fantje odzovejo vabilu. Župnik jih vpraša: „Ste že vsi skupaj?“ Fantje: „Še ne!“ Župnik odide, se vrne čez nekaj časa in vpraša zopet: „No, ste zdaj že vsi skupaj?“ Fantje: „Še ne!“ Župnik zopet odide, se po dolgem času vrne in vpraša: „No sedaj ste pa menda vendar vsi?“ Fantje: „Še ne!“ Župnik se vjezi: „Katerega lumpa pa še vedno ni?“ Fantje: „Gospoda kaplana!“ Odslej ni župnik več izpraševal fantov.

Kaznovane kure.

Naš petelin pute svoje rad je pred župnišče vodil; kakor general med njimi moško tam po trati hodil.

Ljubil jarčke in kokoši vse enako je ognjeno in na vsakih pet minut je „vzel na muho“ najmanj eno.

Ker pri belem dnevu delal to brez vsake je odeje, farovski se kuharici vnelo srce od želje je.

In zavidno skozi okno gledala je petelina . . . Stari, bolni že „gospod“ so, silna njena je skomina.

„Oj petelin ti nečisti, kaj si prišel dražit mene? Čakaj, grešnik, kazen huda za pokoro te zadene!“

S tabo pa se tudi pute tvoje bodo pokorile, ker ljubezni tvoje grešne nikdar niso se branile!“

To pretenje kuharice hitro se je izpolnilo — že v nedeljo se župansko je povelje razglasilo:

„Vse kokoši, petelini biti morajo zaprti, ker vsi pohujšljivo vedli so na farovškem se vrtil!“

Gorenjsko. Farovška soseda.

„Optime!“

Gostili so se in prav židane volje so bili v l.—škem farovžu; domačemu gospodu župniku se je lice kar žarilo od veselja in pri vsaki jedi je sklenil roki na okroglem trebuščku ter veselo vzkliknil: „Optime! Optime!“ (Prav dobro!)

Organist, obenem učitelj (še brez 25% doklade) stopi po nujnem opravku v farovško vežo. Tu ga pa prestreže kuharica, ga pokliče v kuhinjo in vpraša: „Gospod organist, kaj pa pomeni beseda ‚optime‘?“ Organist odgovori hudomušno: „To je nekaj strašno grdega — no saj veste — tako pa tako — mene je preveč sram, da bi vam povedal!“

Kuharica vsa razjarjena naloži lepo pečene kopuna na krožnik; komaj pa stopi ž njim v sobo, zakliče veseljaški župnik zopet svoj: „Optime! Optime!“ Kuharica pa jezno zavpije: Sram vas bodi! Če sem „optime“, saj ste me vi spravili tako daleč!

A. M.

Lurška voda.

Škof je zapovedal, naj se vsi verniki, ki so kaj pisali ali brali o aferi Löwy, umijejo z lurško vodo, ki izvira pri Smolnikarju. — Pritisk je bil tolik, da je skoraj usahnil „Studenec lurške vode“.

R. P.

„De gustibus non . . .“

I. Ev. Krek hoče odsedaj kot abstinent in vegetarijanec vedno bos s škornji na rami dohajati v deželno zbornico.

Grinta.

Posnemanja vredno.

Družba pri Miklavževem večeru v Š. se je po kratkem posvetovanju izrekla enoglasno za splošno enako pivno pravico. Živeli!

Cimrov.

Drage sanje.

Prevzvišenemu gospodu škofu Jegliču se je sanjalo te dni, da so izgubili denar, namenjen vzdrževanju zavodov v Št. Vidu. Komur bi se sanjalo, da je našel ta denar, tega prosimo vljudno, da ga vrne, ker drugače bi morali gospod škof zapreti zavode, Slovincem toliko koristne že na tem svetu!

Primorec.

Sotrudnik.

„Berete kaj Slovenca?“

„Da, saj sem celo njegov sotrudnik!“

„Nerazumno! Vi sotrudnik tega lista?“

„Gotovo! Vselej, kadar berem njegove prismođarije, postanem truden.“

Primorec.

Oglas.

Vsled neprestanega deževja v zadnjih 10 tednih morem prodajati steklenico

„lurške“ vode
za 8 vinarjev ceneje.

Podružnice nimam nobene!

K obilnemu nakupu vabi z velespoštovanjem

Luka

trgovec z lurško vodo v Ljubljani.